Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

nhưng phải mượn quý phủ đây để làm chỗ đặt tiệc, chẳng hay ý đại nhân thế nào ?

Tây Môn Khánh đáp:

- Tiên sinh đã cho lệnh thi văn sinh đâu dám trái, xin cho biết ngày nào.

An Lang trung đáp:

- Đó là ngày hai mươi bảy. Ngày mai văn sinh sẽ cho đem bạc tới, phiền đại nhân đứng ra lo liệu giùm cho.

Nói xong uống thêm chung trà rồi cáo từ tiền hô hậu ủng mà về.

Tiễn An Lang trung xong, Tây Môn Khánh gọi gia nhân theo mình tới phủ Vương Chiêu Tuyên. Tới cổng, gia nhân đưa thiếp. Vương Tam mũ áo chỉnh tề nghênh tiếp lên đại sảnh thi lễ. Giữa đại sảnh có bức hoành phi do thiên tử ban tứ đề ba chữ đại tự "Thế Trung Đường" hai bên có đôi liễn ca tụng công đức nhà họ Vương. Gia nhân đem trà lên, Vương Tam cung kính hai tay nâng chung mời Tây Môn Khánh. Hai người uống trà nói chuyện.

Lát sau, tiệc rượu đã dọn xong. Vương Tam nâng rượu mời, cạnh tiệc, hai ca công đàn hát. Tây Môn Khánh bảo:

- Xin thỉnh thái thái ra để tôi được bái kiến.

Vương Tam lật đật sai gia nhân vào mời mẹ. Lát sau gia nhân ra cúi mình thưa:

- Thái thái thỉnh đại nhân vào trong tương kiến.

Tây Môn Khánh đứng dậy bảo:

- Phiền hiền khế dẫn tôi vào.

Vương Tam xin phép đi trước. Vào tới trong, thấy Lâm thái thái trang điểm lộng lẫy, tóc giắt đầy châu ngọc, mình mặc áo đại hồng thêu hoa kim tuyến, thắt dây lưng bích ngọc, mặc quần gấm huyền bách hoa, trông cứ như tiên nga giáng thế, con gái thanh xuân cũng không sánh kịp. Tây Môn Khánh bước vào vái chào rồi xin được lạy chào, nhưng Lâm thái thái nói:

- Đại nhân là khách, chính chúng tôi phải lạy chào mới đúng.

Nói xong cả hai cùng sụp xuống lạy nhau, sau đó phân ngôi chủ khách mà ngồi. Lâm thái thái nói:

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

- Tiện nam trẻ người non dạ, hôm trước làm rộn đại nhân, nay thì đám bạn xấu đã lánh xa, chúng tôi cảm kích vô tận, nên hôm nay mới có chén rượu nhạt thỉnh đại nhân tới để được lạy tạ, nào ngờ đại nhân lại phí tâm sai người đem lễ tới, khiến cho chúng tôi đây mang tội bất kính, trong lòng hổ thẹn lắm.

Tây Môn Khánh đáp:

- Thái thái dậy quá lời, văn sinh vì chuyện công phải đi Đông Kinh nên không thể tới lạy mừng chúc thọ thái thái, nay phải có chút lễ mọn tới tạ lỗi, để thái thái thưởng cho người dưới.

Lại thấy có Văn tẩu tẩu đứng bên, bèn bảo:

- Văn lão tẩu rót cho tôi một chung rượu để tôi chúc thọ thái thái.

Nói xong lấy ra mấy món đồ bằng vàng để trên bàn. Lâm thái thái thấy vàng sáng chói thì hoan hỷ lắm. Văn tẩu rót rượu, đưa cho Tây Môn Khánh. Vương Tam vội gọi ca công đem nhạc khí vào đàn hát, nhưng Lâm thái thái vẫy tay cho ra rồi bảo con:

- Ngươi gọi chúng nó vào làm gì, để chúng nó ở ngoài là được rồi.

Tây Môn Khánh hai tay nâng chung rượu mời. Lâm thái thái uống một hơi cạn. Văn tẩu lại rót đầy một chung nữa. Lâm thái thái hay tay nâng lên mời lại Tây Môn Khánh. Sau đó Vương Tam rót rượu mời Tây Môn Khánh. Lâm thái thái nói:

- Thỉnh đại nhân ngồi để cho tiện nam lạy chào.

Tây Môn Khánh vội đứng dậy nói:

- Sao thái thái lại dạy như vậy, tôi đâu dám.

Lâm thái thái mời Tây Môn Khánh ngồi xuống rồi nói:

- Sao lại không được, đại nhân là chức đại quan, tuổi tác lại đáng cha chú của tiện nam đây, lại có công dậy dỗ tiện nam. Tiện nam mồ côi thất học, chẳng được người tử tế dạy dỗ, nay may mắn được biết đại nhân, tôi xin đại nhân nếu không chê thì để cho tiện nam lạy làm nghĩa phụ. Chẳng hay ý đại nhân thế nào, xin chỉ giáo cho.

Tây Môn Khánh đứng dậy nói:

- Thái thái dạy cũng phải, nhưng lệnh lang đây dòng dõi công khanh, bẩm tính thông minh, sau này tất công danh lừng lẫy. Trước đây tuy lệnh lang có ham chơi, nhưng nay đã sửa đổi, thiết tưởng thái thái không nên quá bận tâm.

Nói xong ngồi xuống. Vương Tam tuân lời mẹ, mời Tây Môn Khánh ba chung rượu, rồi sụp xuống lạy bốn lạy, nhận làm nghĩa tử. Tây Môn Khánh nhận lạy xong, đứng dậy vái tạ Lâm thái thái. Lâm thái thái vui vẻ lắm, cười khanh khách đứng dậy vái trả. Từ đó Vương Tam xưng hô với Tây Môn Khánh theo lễ cha con, mà không biết là chính người mẹ trắc nết của mình đã dẫn lang sói vào nhà, làm ô nhục công đức tổ tiên, thanh danh gia tộc.

Sau vài tuần rượu, Lâm thái thái bảo con:

- Ngươi thỉnh nghĩa phụ ra phòng ngoài dùng tiệc, thưa nghĩa phụ thay mũ áo cho được tự nhiên.

Vương Tam mời Tây Môn Khánh ra. Đại An đem áo rộng và khăn trung tinh tới cho chủ thay. Xong xuôi, Tây Môn Khánh và Vương Tam nhập tiệc. Ca công đàn hát vang lừng.

Bữa tiệc kéo dài tới chạng vạng tối thì Tây Môn Khánh đứng dậy định cáo từ, nhưng Vương Tam nhất định không chịu, mời Tây Môn Khánh vào thư phòng của mình tạm nghỉ. Tây Môn Khánh thấy đó là ba gian nhà tuyệt đẹp, xung quanh liễu thắm hoa tươi, giữa phòng treo bức hoành ghi bốn chữ "Tam Tuyền Thi Phẩng", xung quanh tường treo bốn bức họa cổ, bèn hỏi:

- Tam Tuyền là ai vậy ?

Vương Tam cố ý tránh không trả lời. Tây Môn Khánh gặng hỏi, Vương Tam mới đáp:

- Thưa đó là tiện hiệu của con.

Tây Môn Khánh không nói gì. Vương Tam mời ngồi rồi gọi gia nhân dọn tiệc khác. Bốn tên ca công khác được gọi tới đàn hát. Trong nhà, Lâm thái thái đích thân trông coi các món ăn để sai gia nhân đem ra.

Đến khoảng canh hai, Tây Môn Khánh no say, bảo Đại An lấy tiền thưởng cho nhà bếp, ca công và các gia nhân phục dịch rồi đứng dậy cáo từ mà về.

Về tới nhà, Tây Môn Khánh vào thẳng phòng Kim Liên. Kim Liên biết thế nào Tây Môn Khánh cũng tới nên đã trang điểm sẵn ngồi chờ từ chập tối. Thấy Tây Môn Khánh bước vào, Kim Liên mừng rỡ vô hạn, vội tiếp đón, giúp thay quần áo rồi gọi Xuân Mai đem trà lên. Uống trà xong, hai người vào giường nghỉ. Tây Môn Khánh hỏi:

- Nàng ơi, ta vắng nhà, nàng có nhớ ta hay chăng ?

Kim Liên đáp:

- Nửa tháng nay chàng vắng nhà, không giờ khắc nào là tôi không nhớ thương, lệ chảy bên gối không biết bao nhiêu mà nói. Xuân Mai nó thấy tôi buồn khổ khóc thương thì bày ra đánh cờ cho tôi khuây khỏa. Nhiều khi hai chủ tớ đánh cờ tới đêm, nhưng tới lúc nằm xuống thì tôi lại không tài nào ngủ được vì nhớ chàng. Chàng ơi, lòng tôi đối với chàng như thế, còn chàng đối với tôi thì thế nào ?

Tây Môn Khánh mắng yêu:

- Đồ chó, vậy mà cũng phải hỏi. Nhà này tuy nhiều thê thiếp, nhưng ai chẳng biết là tôi chỉ yêu quý có một mình nàng.

Kim Liên vờ giận dỗi:

- Thôi đi, chàng đừng có lừa dối tôi. Chàng tuy không mê thê thiếp, nhưng lại mê đứa khác. Bây giờ chàng say mê đứa nào trong nhà này, tôi đã biết rồi, thật chẳng khác gì vụ vợ thằng Lai Vượng lúc trước. Khi chàng mê vợ thằng Lai Vượng, chàng chẳng bỏ tôi trơ trọi đó sao ? Về sau Bình Nhi sinh được con trai, chàng đã chẳng coi tôi như cỏ rác hay sao ? Bây giờ vợ thằng Lai Vượng và Bình Nhi đều chết, chỉ còn tôi vẫn một lòng chung thủy với chàng, vậy mà chàng không biết đoái hoài đến tôi, lại lăng nhăng với con Như Ý. Nó là cái thứ gì mà chàng phải say mê, hay nó chỉ là con vú em trong nhà mà thôi. Chồng nó hiện giờ không biết ở đâu, nhưng nay mai rồi chồng nó lù lù về đây làm to chuyện thì chàng tính sao ? Chàng là quan này quan nọ, tiếng xấu đồn xa, làm sao mà cấm ? Chàng không biết chứ hôm nọ chàng đi vắng, chỉ vì cãi cọ với Xuân Mai về một cái vỏ giặt áo, mà con khốn dâm phụ đó dám làm ầm lên với tôi, coi tôi không còn ra gì cả.

Tây Môn Khánh bảo:

- Thôi, chấp nó làm gì, nó là tôi tớ trong nhà mà. Nó làm gì dám động tới nàng. Nàng rộng rãi thì nó nhờ nhiều, mà nàng hẹp hòi thì nó nhờ ít.

Kim Liên bảo:

- Ái dà, nói dễ nghe quá nhỉ, không có Bình Nhi bây giờ tính đem nó lên thay phải không. Này, nó đang khoe rầm lên là chàng bảo nó rằng nếu nó chịu khó hầu hạ chàng thì chàng sẽ cất nhắc nó lên hàng bà chủ ở cái nhà này đó. Có thật chàng nói với nó như thế hay không ?

Tây Môn Khánh đáp:

- Nàng đừng có nghi ngờ bậy bạ, tôi nào nói vậy bao giờ. Nhưng nàng khoan thứ cho nó thì tôi sẽ bảo nó tới lạy tạ ơn nàng.

Kim Liên bảo:

- Tôi không cần nó tạ tiếc gì hết, tôi chỉ muốn từ rày chàng không được tới ngủ tại phòng cũ của Bình Nhi nữa.

Tây Môn Khánh nói:

- Sở dĩ thỉnh thoảng tôi sang bên đó ngủ chỉ vì còn nhớ tới cái tính của Bình Nhi mà thôi, chứ có phải tình ý gì với nó đâu. Tôi giữ linh vị mà.

Kim Liên bảo:

- Tôi không tin như vậy. Người ta chết đã ngoại trăm ngày, chàng còn tới đó ngủ làm gì, đâu cần phải giữ linh vị nữa, chỉ sợ chàng không giữ linh vị mà lại giữ người ấy chứ.

Kim Liên nói dữ dội quá, Tây Môn Khánh cũng hơi ngượng, lại hơi bực mình, bèn bảo:

- Lạ quá nhỉ, có mỗi chuyện đó mà cứ nói tới nói lui hoài. Bộ nàng tính cai quản cả tôi hay sao nữa đây.

Kim Liên khôn ngoan, biết là già néo đứt dây, bèn nói:

- Tôi đâu có cai quản chàng, có điều là tôi không thích chàng qua mặt tôi để cho con dâm phụ đó nó cứ vác mặt lên. Được rồi, chàng đã nói vậy thì tôi cũng chẳng hẹp hòi gì, nhưng từ nay phàm con dâm phụ đó xin xỏ chàng cái gì, chàng cũng phải nói cho tôi biết, chàng muốn tới với nó, cũng phải cho tôi

biết. Nếu chàng cứ lén lút với nó, tôi mà biết được là tôi làm ầm lên cho mà coi, không thì tôi cũng đánh tuốt xác nó ra.

Tây Môn Khánh bật cười bảo:

- Được rồi, cứ yên chí.

Hai người trò chuyện âu yếm. Kim Liên lại trổ tài nghệ quyến rũ, chôn vùi liêm sỉ mà hầu hạ Tây Môn Khánh. Mãi đến canh tư hai người mới ngủ.

Sáng hôm sau, hai người còn nằm trên giường thì Đại An đã đem thiếp tới phòng ngoài, hỏi Xuân Mai:

- Gia gia đã dậy chưa ? An lão gia cho người đem bạc lại, cùng hai vò rượu lớn, bốn bồn hoa nữa.

Xuân Mai bảo:

- Gia gia chưa dậy, anh ngồi chờ một chút đi.

Đại An bảo:

- Nhưng mà gia nhân của An lão gia còn phải quay về thưa lại, từ đây ra Hà Khẩu có phải gần gụi gì đâu.

Tây Môn Khánh bên trong nghe được, bèn nói vọng ra:

- Ngươi cứ lên đại sảnh trước đi, ta lên ngay.

Nói xong trở dậy, chỉ mặc vội cái áo, rồi không kịp rửa mặt, lên ngay đại sảnh, cho gọi gia nhân của An Lang trung vào.

Gia nhân vào đưa thiếp lên. Tây Môn Khánh xem xong hài lòng lắm, thưởng cho năm tiền rồi hỏi:

- Ngày mai các lão gia tới đây vào giờ nào ? Có cho gọi đoàn hát tới không ?

Gia nhân đáp:

- Thưa các lão gia sẽ tới sớm, nghe nói là có gọi đoàn hát.

Tây Môn Khánh cho các gia nhân của An Lang trung về, rồi sai bày mấy bồn hoa tại thư phòng trong hoa viên, mặt khác sai Đại An đi gọi phường hát và xuất bạc cho Lai Hưng mua thực phẩm chuẩn bị cho bữa tiệc.

Hôm nay cũng lại là ngày sinh nhật của Ngọc Lâu, Tây Môn Khánh sai dọn tiệc và gọi ca công tới đàn hát.

Trong khi đó Bá Tước lấy một tấm thiếp hoa tiên, soạn lễ vật rồi sai gia nhân Ứng Bảo tới nhờ Ôn tú tài viết thiếp, mời

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

Tây Môn Khánh và năm người thê thiếp, ngày hai mươi tám tới nhà ăn tiệc đầy tháng của con trai. Sau đó Bá Tước ra cửa định tới nhà Tây Môn Khánh.

Vừa ra khỏi cửa thì có người gọi giật lại:

- Ứng nhị gia đi đâu vậy ? Xin dừng lại một chút.

Bá Tước quay đầu lại, thì ra Lý Minh, bèn đứng lại chờ. Lý Minh chạy tới vái chào rồi hỏi:

- Nhị gia đi đâu vậy ?

Bá Tước đáp:

- Ta định tới gặp Ôn sư phụ có chút việc.

Lý Minh nói:

- Xin nhị gia trở lại nhà một lát, tôi có chút việc muốn thưa.

Bá Tước thấy đằng sau Lý Minh còn có một người đội một cái quả, bèn trở lại nhà. Lý Minh bước vào sụp lạy mà nói:

- Tiểu nhân chẳng có gì, chỉ có chút vật mọn đem tới để nhị gia thưởng cho người dưới, nhân tiện cũng có chút việc nhờ cậy nhị gia.

Nói xong bảo mở nắp quả ra, bên trong có hai cặp vịt quay và hai vò rượu, rồi cứ quỳ mọp không chịu đứng dậy. Bá Tước phải nâng dậy bảo:

- Đồ ngốc, có gì thì cứ nói, việc gì phải bày vẽ thế này ?

Lý Minh nói:

- Từ bao năm nay tôi vẫn được gọi tới hầu hạ trong phủ gia gia, nhưng không hiểu sao hồi này gia gia dùng người khác, nên không cho gọi chúng tôi nữa. Còn chuyện của Quế Thư thì tôi đâu có dính dấp, anh em chị em thì mỗi người mỗi phận. Nay gia gia có giận Quế Thư thì giận, sao lại giận ghét cả tôi, thật oan cho tôi quá. Tôi chẳng biết kêu cầu nhờ vả ở đâu, chỉ còn biết tới kêu cầu với nhị gia, xin với nhị gia là nhị gia có tới thăm gia gia thì nói giùm vài lời, rằng Quế Thư có tội tình gì thì không biết, nhưng tôi thì quả là vô can, gia gia nghĩ lại mà thương cho.

Bá Tước hỏi:

- Thế thì từ hồi đó tới giờ gia gia không cho gọi ngươi hay sao ?

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

Lý Minh đáp:

- Thưa không.

Bá Tước bảo:

- Hôm qua đằng gia gia có bày tiệc khoản đãi Hà Thiên hộ mới đáo nhậm, có cho gọi Ngô Huệ, Trịnh Xuân, Trịnh Phụng và Tả Thuận tới đàn hát, ta có hỏi gia gia là sao không cho gọi ngươi, gia gia nói rằng ngươi không đến thì gia gia cũng không gọi làm gì. Ngươi thấy không, ngươi ngốc quá mà, tại ngươi không đến chứ có phải tại ai ghét bỏ gì ngươi đâu.

Lý Minh nói:

- Đằng gia gia không cho gọi thì làm sao tôi biết mà tới. Nhưng tôi dò hỏi và được biết hôm nay là sinh nhật của Tam nương, vì Đại An có đi gọi ca công, còn ngày mai cũng có tiệc khoản đãi vị đại thần nào đó, vậy mà tôi cũng không được gọi tới, vậy xin nhị gia thương mà nói giùm, xong việc, tôi lại xin hậu tạ nhị gia.

Bá Tước bảo:

- Chẳng lẽ ta lại không hết lòng với ngươi hay sao, từ trước tới nay ta giúp đỡ cho biết bao nhiêu người mà kể. Bây giờ ngươi nghe ta, đem lễ này về đi, ngươi giàu có gì đâu mà ta nhận lễ của ngươi, rồi ngươi theo ta ngay, ta sẽ tìm cách nói với gia gia giùm cho.

Lý Minh nói:

- Đây là lòng thành của tôi, nhị gia không nhận thì tôi đâu dám theo đi. Vẫn biết nhị gia chẳng thiếu gì, nhưng xin cứ nhận cho để tôi được yên tâm.

Lý Minh nằn nì một hồi, Bá Tước mới nhận lễ vật, sau khi đã thưởng cho người đem lễ mấy quan tiền. Lý Minh cho người nhà về, còn mình thì theo Bá Tước tới nhà Tây Môn Khánh.

Bá Tước tới bên ÔnTú tài trước, gọi cổng mà hỏi:

- Ôn tiên sinh có nhà không ?

Hoạ Đồng chạy ra mở cổng mời vào. Ôn Tú tài đang viết thiếp vội chạy ra tiếp đón. Hai người vào phòng khách thi lễ rồi phân ngôi chủ khách mà ngồi. Ôn tú tài hỏi:

- Nhị gia tới sớm như thế này, chắc có điều gì dạy bảo:

Bá Tước nói:

- Tôi có sai Ứng Bảo tới nhờ tiên sinh viết ít thiếp, mời lão gia và ngũ vị nương nương ngày hai mươi tám này tới hàn gia dự tiệc đầy tháng của tiểu nam.

ÔnTú tài bảo:

- Vâng, để tôi vào viết.

Nói xong vào thư phòng viết thiếp. Mới viết được hai tấm thì thấy Kỳ Đồng vội vàng chạy vào thưa:

- Lão gia nói là nhờ tiên sinh viết giùm hai tấm thiếp, đề tên Đại nương để mời Kiều Đại nương và Ngô Đại cữu mẫu. Còn Cầm Đồng đã đem hai tấm thiếp ra ngoại thành mời Mạnh Nhị cữu mẫu và HànĐại di chưa ?

ÔnTú tài đáp:

- Hồi sáng sớm cậu Kính Tế đã sai Cầm Đồng đi rồi.

Kỳ Đồng nói:

- Nếu vậy nhờ tiên sinh viết giùm hai tấm thiếp ngay đi. Rồi tiên sinh lại viết cho ít thiếp để mời vợ của Hoàng Tứ, và vợ các quản lý Phó, Hàn, Cam, để Lai An sẽ đem đi.

ÔnTú tài hí hoáy viết. Lát sau thấy Lai An tới lấy thiếp mời. Bá Tước hỏi:

- Gia gia ngươi có nhà không ? Hay là ra nha môn rồi ?

Lai An đáp:

- Gia gia hôm nay không ra nha môn, mà đang ngồi ở đại sảnh để dạy việc.

ÔnTú tài bước ra nói:

- Hôm qua lão gia dự tiệc bên phủ Vương Chiêu Tuyên, về nhà trễ lắm.

Bá Tước gật gù, đoán biết ít nhiều câu chuyện. ÔnTú tài đưa thiếp mời cho Bá Tước. Bá Tước nhận thiếp, dẫn Lý Minh sang nhà Tây Môn Khánh.

Bá Tước bước lên đại sảnh chào hỏi, nhân thấy trong đại sảnh bày bàn la liệt bèn hỏi:

- Hôm nay đại ca đặt tiệc khoản đãi ai vậy ?

Tây Môn Khánh kể lại việc An Lang trung nhờ thết đãi Thái thú con của Thái sư. Bá Tước nghe xong hỏi tiếp:

- Vậy thì ngày mai đại ca định cho gọi phường hát hay là ca nhạc công ?

Tây Môn Khánh đáp:

- Có cho gọi phường hát rồi, nhưng tôi cũng cho gọi thêm bốn ca công nữa.

Bá Tước lại hỏi:

- Đại ca cho gọi những ca công nào vậy ?

Tây Môn Khánh đáp:

- Thì vẫn Ngô Huệ, Trịnh Xuân, Trịnh Phụng và Tả Thuận.

Bá Tước hỏi tiếp:

- Sao đại ca không cho gọi Lý Minh ?

Tây Môn Khánh mỉa mai:

- Nó có nơi giàu sang mời rồi, tôi cho gọi làm gì.

Bá Tước bảo:

- Sao đại ca lại nói vậy ? Đại ca có cho gọi thì nó mới dám đến chứ. Vả lại đại ca có giận ai chăng nữa thì cũng chẳng liên can gì tới nó. Việc của Quế Thư, nó có biết gì đâu. Đại ca đừng nên giận lây tới nó. Sáng sớm hôm nay nó đến khóc lóc kêu cầu với tôi, nói là nó hầu hạ đại ca suốt mấy năm nay, vậy mà nhất đán bị đại ca ghét bỏ. Chuyện của Quế Thư nó hoàn toàn không liên can, không hay biết. Đại ca ghét lây đến nó thì oan uổng tội nghiệp cho nó lắm.

Nói xong hướng ra bên ngoài mà gọi:

- Lý Minh, vào đây.

Lý Minh chờ sẵn từ nãy, vội bước vào. Bá Tước bảo:

- Ngươi cứ thưa thẳng với gia gia đi, có tạ ở đây xin giúp cho.

Lý Minh vội bước tới trước mặt Tây Môn Khánh quỳ xuống mà nói:

- Chuyện quả là tiểu nhân không hề hay biết và cũng chẳng mảy may liên can. Mấy năm nay ơn của gia gia đối với tiểu nhân như trời như biển, cả gia đình tiểu nhân có tan xương nát thịt cũng chưa báo đáp được. Bây giờ nhất đán gia gia ghét bỏ tiểu nhân, khiến chúng bạn chê cười đàm tiếu. Thật oan uổng và đau khổ cho tiểu nhân vô cùng.

Nói xong sụp lạy mà khóc, rồi cứ nằm mọp dưới đất. Bá Tước nói thêm:

- Đại ca thấy vậy chắc đã thương hại cho nó rồi. Dù nó có lỗi lầm gì chăng nữa thì người ta vẫn có câu "Người trên không thấy lỗi người dưới", đại ca cũng tha cho nó, huống hồ nó chẳng tội tình gì. Thôi thì đại ca thương nó.

Tây Môn Khánh chưa kịp nói gì thì Bá Tước đã quay ra bảo:

- Lý Minh, gia gia đã tha cho ngươi rồi đó, từ nay phải hết lòng hầu hạ gia gia.

Lý Minh ngẩng lên nói:

- Lời nhị gia dạy, tiểu nhân xin ghi nhớ.

Nói xong sụp lạy tạ ơn Tây Môn Khánh, đoạn đứng ra phía sau chắp tay đứng hầu. Tây Môn Khánh trầm ngâm giây lát rồi bảo:

- Thôi, nhị gia đây đã nói giùm ngươi thì ta cũng không ghét bỏ ngươi nữa.

Bá Tước giục:

- Ngươi không lạy tạ gia gia lần nữa hay sao ?

Lý Minh lại bước ra lạy tạ rồi đứng qua một bên.

Bá Tước gọi Ứng Bảo đem sáu tấm thiếp mời đưa lên Tây Môn Khánh rồi nói:

- Ngày hai mươi tám này là ngày đầy tháng của tiểu nhi, vợ chồng chúng tôi kính mời đại ca và các tẩu tẩu tới chứng giám cho.

Nói xong lại đưa quả lễ vật. Tây Môn Khánh xem thiếp xong, bảo Lai An đem thiếp và lễ vật vào cho Nguyệt nương, đoạn quay sang nói với Bá Tước:

- Nói thật với nhị ca, ngày mai phải thết tiệc giùm cho An Lang trung, hôm nay lại là sinh nhật của Tam nương tôi. Ngày hai mươi tám, Đại nương tôi phải tới thăm Hạ phu nhân, không hiểu rồi có tới được với nhị ca và nhị tẩu hay không.

Bá Tước bảo:

- Nếu đại ca hoặc các tẩu tẩu khác không đi được thì đại tẩu cũng phải thương chúng tôi mà giáng lâm chứ, để tôi thân vào trong mời đại tẩu.

Vừa nói xong thì Lai An đem cái quả không trở ra nói với Bá Tước:

- Đại nương tôi nói là cảm tạ Nhị gia và Nhị nương, Đại nương tôi nhớ rồi.

Bá Tước bảo Ứng Bảo nhận lại cái quả rồi cười:

- Đúng là đại ca định gạt tôi rồi, đại tẩu mà không tới thì cứ chặt đầu tôi đi. Thôi để tôi vào mời thêm đại tẩu một tiếng.

Tây Môn Khánh bảo:

- Thôi, không cần, để tôi vào nhà chải đầu, rồi nói luôn cho. Nhị ca cũng ở lại đây dùng cơm với tôi.

Nói xong vào phòng trong. Ngoài này, Bá Tước bảo Lý Minh:

- Thế nào, ngươi thấy chưa ? Ta đã nói là gia gia không ghét bỏ gì ngươi đâu. Người ta có tiền, muốn làm gì muốn nói gì cũng được, còn mình thì mình phải chịu khó một tí. Làm ăn phải mềm dẻo, tùy cơ ứng biến thì mới có tiền, chứ cứ ngu ngơ dại dột thì đói. Người hầu hạ nơi này mấy năm rồi mà chưa biết tính nết gia gia hay sao. Cho nên mau về bảo Quế Thư soạn lễ vật tới chúc thọ Tam nương, rồi nhân đó nói khéo vài câu, thì đâu lại vào đó.

Lý Minh nói:

- Nhị gia dạy rất phải, để tôi về sẽ ghé qua bên đó nói cho biết.

Lai An dọn bàn xong, nói với Bá Tước:

- Mời nhị gia qua bên này ngồi, gia gia tôi ra bây giờ.

Lát sau Tây Môn Khánh khăn áo chỉnh tề bước ra hỏi Bá Tước:

- Mấy ngày nay nhị ca có gặp Tôn ca và Chúc ca không ?

Hỏi xong ngồi xuống. Bá Tước đáp:

- Tôi có gặp, và bảo là phải tới thăm hỏi chúc mừng đại ca, nhưng họ biết đại ca giận ghét nên sợ mà không dám lại đây. Tôi mới bảo họ là đại ca khoan hồng độ lượng lắm, vả lại ta có câu: đánh kẻ chạy đi, ai đánh người chạy lại. Hai người nghe xong thề rằng từ nay không lai vãng với Vương Tam nữa. Bằng cớ là hôm qua đại ca dự tiệc tại đó mà họ cũng không biết.

Tây Môn Khánh nói:

- Chẳng giấu gì nhị ca, hôm qua Vương Tam dọn tiệc, một là để cám ơn tôi, hai là để lạy nhận tôi làm nghĩa phụ, cho nên

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

mai tới canh hai tôi mới về nhà. Còn Tôn ca và Chúc ca thì việc gì phải tuyệt giao với Vương Tam, cứ việc qua lại như trước, miễn là dừng làm phiền gì tới tôi thì thôi, tôi đâu có cấm cản gì. Tôi đâu phải là cha ruột của Vương Tam, nên cũng chẳng lấy quyền gì mà cấm hắn giao du với người này người khác.

Bá Tước nói:

- Đại ca đã dạy như vậy thì một hai ngày nữa thế nào hai người cũng tới đây phân tỏ đôi điều và dâng lễ lên tạ ơn đại ca.

Tây Môn Khánh bảo:

- Nhị ca cứ bảo họ tới đây, việc gì phải bày vẽ lễ lạc nữa.

Lai An đem nhiều đồ ăn ngon ra, nhưng chỉ có mình Bá Tước ăn, còn Tây Môn Khánh ăn cháo.

Ăn xong, Tây Môn Khánh quay hỏi gia nhân:

- Hai tên ca công đã tới chưa ?

Lai An đáp:

- Họ đến lâu rồi.

Nói xong gọi hai ca công lên. Một người tên là Hàn Tá, một người tên là Thiệu Khiêm, cả hai lên lạy chào, Tây Môn Khánh sai Lai An dẫn hai người cùng Lý Minh xuống nhà dưới khoản đãi.

Lát sau Bá Tước đứng dậy nói:

- Xin đại ca cho tôi về, nhà neo người, lại chẳng ai biết lo việc, tôi phải về để mua bán các thứ.

Tây Môn Khánh bảo:

- Nhị ca về lo việc đi, chiều nhớ qua đây chúc thọ cho Tam nương tôi.

Bá Tước nói:

- Nhất định là tôi phải qua rồi, cả tiện nội cũng phải qua nữa chứ.

Nói xong vái chào mà về...

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

HỒI 74

BỮA TIỆC LẮM CHUYỆN

Bá Tước về rồi. Tây Môn Khánh vào ngồi tại Tàng Xuân dình trong hoa viên để trông coi gia nhân trồng hoa, bỗng thấy Bình An đem thiếp vào thưa :

- Chu lão gia trong soái phủ sai người đem lễ tới.

Tây Môn Khánh sai gia nhân thâu nhận, thấy có năm phần, của Chu Thủ bị, Kinh Đô giám, Trương Đoàn luyện và hai Thái giám Lưu, Tiết, lại sai viết thiếp hồi đáp.

Hôm đó Dương cô nương, Ngô Đại cữu mẫu và Phan bà ngồi kiệu tới trước để mừng sinh nhật Ngọc Lâu. Sau đó thì hai sư bà Vương, Tiết và một sư bà khác mệnh danh là Đại sư phụ, cùng hai tiểu ni là Diệu Thú, Diệu Phượng cũng tới. Úc Đại thư cũng mua lễ vật sai người đem tới mừng thọ Ngọc Lâu. Nguyệt nương mời đám khách đàn bà lên thượng phòng uống trà nói chuyện.

Kim Liên đang định lên thượng phòng thì Tiết sư bà đã một mình đem thuốc cầu tự tới. Kim Liên mừng lắm, nhận thuốc rồi mời Tiết sư bà ngồi trò chuyện. Tiết sư bà nhìn quanh thấy vắng vẻ không người thì thấp giọng dặn:

- Nương nương chọn đúng ngày Nhâm Tý, nhịn đói mà uống thuốc, rồi đến tối thì phải chung chạ với lão gia ngay, nhất định sẽ có thai. Nương nương coi đấy, Đại nương cũng dùng thuốc của tôi, nay đã có tin mừng rồi, linh nghiệm lắm chứ không phải chơi đâu.

Kim Liên mừng lắm, đứng dậy cất thuốc vào rương, khóa